

Arrest

nr. 177 063 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjjiitische Arabier, afkomstig uit Al-Ubedy, een wijk van Bagdad, Irak. U woonde van bij uw geboorte tot omstreeks 2013-2014 met uw familie op verschillende adressen in Al-Ubedy. Hierna woonde u op verschillende adressen in verschillende wijken in Bagdad. U ging tot uw 6de jaar lager onderwijsnaar school. Van 2011 tot 2013 werkte u in verschillende supermarkten.

In 2004 stierf uw vader aan een hartaanval. Na zijn dood kwam zijn vriend K. L. (...), een schooldirecteur, langs bij uw familie en vertelde dat uw vader bij de Mukhabarat, de Iraakse

inlichtingendienst, werkzaam was. Jullie wisten hier niets van en dachten dat uw vader bij een satellietenfabriek, genaamd Strong, werkte. Buiten uw familie en K. L. (...) wist niemand dat u vader bij de Mukhabarat had gezeten. Ongeveer een maand voor zijn dood kwam uw vader terug van het buitenland met twee vrienden. De regering had hen weggestuurd om te studeren. Op de luchthaven werden deze twee vrienden neergeschoten terwijl uw vader even naar het toilet was. Uw vader werd na de val van Saddam Hoessein in 2003 niet vervolgd, hij werd wel voorzichtig.

Van 2004 tot 2012 werd u lastiggevalen door gewone mensen en burens. U weet niet waarom u toen lastig gevallen werd. Sinds begin 2012 wordt u in uw wijk Al-Ubedy lastig gevallen door sjiiitische milities. Ze doen dit door lelijke woorden te roepen naar u, een kogel in uw huis te leggen of een hemd vol met bloed naar u te gooien. Ze verdachten u ervan dat u een soenniet was, omdat uw beste vrienden soennieten zijn en een christen. De sjiiitische milities vroegen u ook om deel te nemen aan hun activiteiten zoals het beschermen van de wijk en het ondersteunen van controleposten. Eerst waren dit gewoon sjiiitische milities, later werd dit Asaeb Ahl al-Haq (AAH). In 2012 werd u op straat aangevalen door vier mannen. U had eerst woorden, maar dit escaleerde. Ze trokken u naar een auto, maar u verdedigde zichzelf. Ze staken u met een mes en een kapotte fles. Hierna lieten ze u achter op straat en ging u verder naar huis. U ging naar een privé-verpleger om u te laten verzorgen. U diende geen klacht in. Gedurende de periode 2012 tot 2015 werd u ook door de sjiiitische militie Saraya Al Salam (Peace Brigades) in verdenking gesteld van spionage. Ze vielen u ook lastig zodat u mee zou werken met hen. In september of oktober 2012 werd u ontvoerd door AAH. Omstreeks 19 à 20 uur was u onderweg, van uw oom naar uw moeder, toen u opeens iemand Abu Ali hoorde roepen. Vervolgens werd u meegetrokken in een auto waarin 4 gemaskerde personen zaten. Ze blinddoekten u en brachten u naar een donkere kamer op een voor u onbekende plaats, waar u minder dan 15 dagen werd vastgehouden, tijdens welke u mishandeld werd. Uw moeder betaalde uiteindelijk 40.000 dollar om u los te krijgen. Hiervoor verkocht ze jullie woning. Na de betaling van het losgeld werd u vrijgelaten aan de tunnel Al Mashtal. De politie bracht u nog diezelfde avond naar huis. Hierna verbleef u samen met uw familie enkele dagen bij uw oom. Daarna verhuisde u opnieuw naar jullie woning.

Tijdens de ramadan van 2013 (9 juli tot 7 augustus 2013) werd u op een avond rond 20 à 21 uur aangereden door een auto die toebehoorde aan AAH. U was onderweg van uw oom naar huis. Het was een brede straat en het was gemakkelijk om u te ontwijken, maar toch reden ze u aan. U werd zwaargewond aan het been naar het Ibn Al Nafees ziekenhuis gevoerd. U werd geopereerd en de derde dag mocht u naar huis. U diende zeven à acht maanden te revalideren. U kon in deze periode niet zonder hulp stappen.

Vermoedelijk in 2014 ontving uw familie thuis een dreigbrief die gericht was aan alle soennitische families. Door jullie omgang met soennieten dachten ze namelijk dat ook jullie soennieten waren. Hierin werd gezegd dat jullie twee dagen de tijd hadden om de wijk te verlaten. Jullie verhuisden naar uw oom Q. j K. (...) in dezelfde wijk om vervolgens hierna een huis dichtbij deze oom te huren. In 2014 besloot u onder te duiken bij verschillende vrienden in verschillende wijken. Deze oom, die voorheen voor de Amerikanen werkte, werd in het verleden trouwens ook ontvoerd. Hij werd vrijgelaten, zonder losgeld te betalen, en dit op dezelfde plek als u. Hij werd toen in de arm en het been geschoten. Op de dag van uw eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 16 december 2015, kreeg u via een vriend te horen dat uw broer ontvoerd was. U vermeldde dit toen ook tijdens dit gesprek. Dit bleek uiteindelijk een misverstand te zijn. Naderhand bleek dat zijn batterij van zijn gsm leeg was en uw moeder hem niet kon bereiken.

U vertrok op 15 juli 2015 vanuit Bagdad, Irak, naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar Griekenland. Van hieruit reisde u over land verder naar België. U kwam op 28 juli 2015 aan in Brussel. Op 29 juli 2015 diende u hier in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 8 september 2012 te Al Sadr; een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 18 mei 2010 te Bagdad; een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uitgereikt op 11 september 2013; kopie van de woonstkaart en de rantsoenkaart van uw moeder; kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader; kopie van de overlijdensakte van uw vader; kopieën van werkbagdes van uw vader als officier bij de inlichtingendienst uit 2002 en als ambtenaar bij Binnenlandse Zaken uit 1999; een diploma van uw vader van de University of Bagdad College of Languages; kopie van een brief voor de toekenning van een medaille uit 1982; kopie van een brief van de Inlichtingendienst gericht aan de Universiteit van Bagdad uit 1998; een kopie van een brief met als onderwerp "Uitstel van dienstplicht" uit 1982; kopie van een werkbadge van uw oom, Q. j K. (...), die eigendom is van de Regering van de Verenigde Staten.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnd wordt door veelvuldige tegenstrijdigheden aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS.

Wat betreft uw aanrijding door een auto die toebehoorde aan de sjiiitische militie AAH verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze gebeurtenis plaatsvond in 2012 toen u vertrok naar uw werk, om later tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal te verklaren dat dit incident in augustus 2013 gebeurde toen u op weg was naar uw moeder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en CGVS 16/02/2016, p. 24). Nadien tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u eerst dat u in oktober 2012 werd aangereden, om dit vervolgens te veranderen naar de periode van de Ramadan in 2013, die dat jaar in juliaugustus viel. U was onderweg van uw oom naar huis (CGVS 04/03/2016, p. 7). Geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor met deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheden verklaarde u dat u zeer vergeetachtig bent en dat u wanneer bij het eerste gesprek om data werd gevraagd u gewoon data bent beginnen geven maar dat u ze in werkelijkheid niet meer kent (CGVS 04/03/2016, p. 11). Deze uitleg is evenwel niet afdoende voor het gegeven dat u uw verklaringen met betrekking tot een essentieel aspect van uw asielrelaas herhaaldelijk wijzigde.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt tevens op ernstige wijze ondermijnd door ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen aangaande het tijdstip en de omstandigheden van de door u aangehaalde ontvoering door AAH. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u eind 2014, begin 2015 ontvoerd werd door AAH. Dit gebeurde bij u thuis rond drie uur 's nachts. Ze namen eerst uw broer mee, maar besloten dan toch om u mee te nemen in de plaats van uw broer (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u in oktober 2012 op de Zestienstraat in Bagdad liep en dit rond 21 à 21u30 's avonds, en dat er toen een auto stopte met vier gemaskerde mannen erin. Zij deden de autodeur open en vroegen hoe is het met Abu Ali, waarop u door hen werd ontvoerd. Ze legden u aan de voeten van de achterbank (CGVS 16/02/2016, p. 24-25). Nadien, tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, gaf u andermaal te kennen op straat te zijn ontvoerd door personen die met een auto kwamen aanrijden en uw naam riepen. U gaf echter ditmaal te kennen niet meer te weten in welke straat juist u ontvoerd werd (CGVS 04/03/2016, p. 14-16). U gaf verschillende malen een andere versie van de feiten, zowel wat betreft de data als wat betreft de wijze en omstandigheden van uw ontvoering. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal ontkende u het eerstgenoemde op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard te hebben eraan toevoegend dat dit een misverstand moest zijn (CGVS 04/03/2016, p. 11). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van dusdanig flagrante tegenstrijdigheden. Ook wat betreft de duur van uw ontvoering legde u overigens verschillende verklaringen af die met elkaar in tegenspraak zijn. Aanvankelijk verklaarde u dat u 8 dagen werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nadien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat dit 10 à 12 dagen was (CGVS 16/02/2016, p. 24), om nog later tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal te verklaren dat u 14 of 15 dagen vastgehouden werd (CGVS 04/03/2016, p. 17). Geconfronteerd hiermee, ontkende u eerstgenoemde (8 dagen) gezegd te hebben (CGVS 04/03/2016, p. 17). Ten slotte legde u ook tegenstrijdigheden af wat betreft de omstandigheden van uw vrijlating. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u gevonden werd door een taxichauffeur die een politiepatrouille op de hoogte bracht. Die patrouille bracht u naar een politiekantoor en bracht u de volgende dag naar huis. U beaamde dit ook tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS 16/02/2016, p. 24). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u evenwel uw verklaringen dienaangaande. U verklaarde ditmaal dat wanneer uw ontvoerders u vrijlieten iemand u toevallig zag en u naar de eerste controlepost van het leger bracht. Na ondervraging aan deze controlepost belde ze van daar uw oom op en deze is vervolgens langs gekomen aan deze controlepost om u op te halen (CGVS 04/03/2016, p. 18 en 19). U wees er vervolgens tijdens uw gehoor op hierover voorheen te hebben verklaard dat ze u naar huis hadden gebracht, waarop u beaamde dat u effectief na deze ondervraging niet door uw oom maar door de politie naar huis werd gebracht (CGVS 04/03/2016, p. 19). Gelet op de bovenstaande tegenstrijdigheden en de niet afdoende verklaringen voor deze tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beweerde ontvoering door AAH.

Daarnaast verklaarde u ook dat u verbaal en fysiek werd lastig gevallen door sjiiitische milities, in het bijzonder AAH en Saraya Al Salam. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover afgelegd dermate onsamenhangend zijn dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. U

verklaarde aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de pesterijen begonnen in april 2012 en dat deze uitgingen van AAH. U verklaarde toen ook dat er bijvoorbeeld een hemd vol met bloed aan uw deur hing voor u ging werken, dat ze u aanvielen met een scherp mes, maar ook dat ze bij uw thuis een pistool van uw vader meenamen en dat ze u op het achterhoofd sloegen met het pistool en, ze u vroegen of u met hen wou werken (CGVS 16/02/2016, p. 14-15). Later tijdens datzelfde gehoor verklaarde u ditmaal echter dat deze pesterijen uitgingen van de sjiitische militie Saraya Al Salam. U hierop nogmaals gevraagd wanneer deze pesterijen begonnen gaf u nu te kennen dat dat deze rond augustus of september 2012 begonnen. Ze scholden u uit omdat u soennitische vrienden had en gooiden bakstenen naar uw raam (CGVS 16/02/2016, p. 22-23). Wanneer hierop werd teruggekomen bij het begin van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u tot slot aan dat u door meerdere sjiitische milities werd lastig gevallen. U situeerde het begin van deze pesterijen ditmaal begin 2012 (CGVS 04/03/2016, p. 2). Vervolgens verklaarde u plotseling dat u reeds door hen werd lastiggevallen sinds 2004, maar dat u niet weet waarom (CGVS 04/03/2016, p.4). U somde overigens in dit verband overigens heel wat gebeurtenissen op, maar u slaagde er niet in om deze aannemelijk te maken doordat u hierover onsamenhangende en incoherente verklaringen aflegde. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd werd om dieper in te gaan op bepaalde incidenten, zoals het incident waarbij u werd neergestoken, antwoordde u dat u nooit had gedacht dat u dit diende te vertellen want dat u het anders zou genoteerd hebben. U slaagde er vervolgens zelfs niet bij benadering in te zeggen wanneer dit incident had plaatsgevonden (CGVS 04/03/2016, p. 6). Bovendien verklaarde u de ene keer dat uw moeder hier niet van op de hoogte is en de andere keer wel (CGVS 16/02/2016, p. 14 en 04/03/2016, p. 6). Hoewel u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze ook bij u thuis binnenvielen en u neersloegen met een pistool, haalde u dit incident niet meer aan wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar alle fysieke geweldplegingen van de milities gericht tegen u (CGVS 04/03/2016, p. 8). U bovendien gevraagd waarom u werd lastig gevallen door de sjiitische milities, gaf u telkens een andere verklaring hiervoor. Zo verklaarde u de ene keer dat ze vermoedden dat u een soenniet was (CGVS 04/03/2016, p. 3 en 9), de andere keer omdat ze wilden dat u meewerkte met hen (CGVS 16/02/2016, p. 22). Ook haalde u een aantal maal aan dat dit was doordat uw vader bij de Iraakse inlichtingendienst werkte (CGVS 16/02/2016, p. 21 en CGVS 04/03/2016, p. 3, p. 28). Dit laatste is evenwel in tegenspraak met andere van uw verklaringen. U verklaarde namelijk tegelijkertijd dat buiten een vriend van uw vader en eventueel uw oom niemand op de hoogte was van het werk van uw vader, alsook dat niemand u hier ooit op heeft aangesproken (CGVS 04/03/2016, p. 28).

Ten slotte wordt uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat u dermate incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verkoop van uw ouderlijke woning en de incidenten gerelateerd aan uw familieleden. Aangaande uw ouderlijke woning verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het begin van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat dit verkocht werd om het losgeld tijdens uw ontvoering te betalen. Na deze verkoop gingen jullie bij uw oom inwonen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS 16/02/2016, p. 5). Nog later tijdens uw twee gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan jullie woning te hebben verlaten na ontvangst van deze dreigbrief in 2014 - of dus meer dan een jaar na uw ontvoering - en op dat moment naar uw oom te zijn verhuisd (CGVS 04/03/2016, p. 9). Nog later tijdens ditzelfde gehoor gaf u te kennen dat in de periode van uw ontvoering uw moeder weliswaar de woning verkocht maar dat jullie vervolgens daar mochten blijven wonen van de nieuwe eigenaar. Geconfronteerd vervolgens met uw eerdere verklaringen afgelegd dat u na de verkoop van deze woning bij uw oom introk kwam u met de weinig overtuigende uitleg dat jullie weliswaar verhuisden naar uw oom maar dat jullie de meubels en andere zaken toen achterlieten (CGVS 04/03/2016, p. 18). Ten slotte verklaarde u dat u helemaal niet meer wist wanneer uw moeder uit het ouderlijk huis verhuisd was en dat dit ook na uw vertrek uit Irak in juli 2015 kon zijn gebeurd (CGVS 04/03/2016, p. 21). Vervolgens nogmaals geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen gaf u achtereenvolgens te kennen dat u niet goed bent met data, dat de vragen niet chronologisch gesteld werden en dat u bijna geen contact meer heeft met uw moeder en alle informatie via een vriend ontvangt (CGVS 04/03/2016, p. 11, 18, 21). Ook verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom, die als tolk voor de Amerikanen werkte, werd ontvoerd, twee maanden nadat u daar ging wonen na uw eigen ontvoering. Hij werd beschoten in zijn arm en zijn been (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u niet wist wanneer uw oom werd ontvoerd en dat hij werd beschoten in zijn borst en zijn been. U wist enkel dat hij werkte voor de Amerikanen (CGVS 04/03/2016, p. 21-22). Tot slot legde u ook weinig eensluidende verklaringen af over de problemen van uw broer M. (...). Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat twee weken daarvoor uw broer M. (...) werd ontvoerd en ze hem niet wouden vrijlaten voordat u terugkeerde en u aan hen overgaf (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw tweede gehoor kwam u hier evenwel op terug. U gaf ditmaal te kennen dat het hier om een misverstand betrof. U was namelijk op de dag van het interview

op de Dienst Vreemdelingenzaken toen u vernam dat uw broer diezelfde dag was ontvoerd. Achteraf bleek het evenwel een misverstand te zijn doordat uw broer zijn gsm niet opnam. U erop gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij twee weken daarvoor werd ontvoerd, ontkende u dit als dus ooit gezegd te hebben (CGVS 04/03/2016, p. 11, 24).

Gelet op de ernst van bovenstaande tegenstrijdigheden en de incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de eerste pagina van uw paspoort, de woonkaart en de rantsoenkaart van uw moeder en het nationaliteitsbewijs van uw vader bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De overlijdensakte van uw vader bevestigt zijn overlijden aan een natuurlijke doodsoorzaak. Het diploma van uw vader bevestigt dat hij gestudeerd heeft aan de University of Baghdad. De werkbades en brieven van uw vader bevatten gegevens die verwijzen naar een eventuele tewerkstelling bij de Iraakse Inlichtingendienst, maar ze zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. De werkbade van uw oom bevestigt dat hij werkzaam was bij de Amerikaanse overheid in Irak, maar vertelt niet over een eventuele ontvoering van uw oom.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad

zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Betreffende het niet correct kunnen duiden in de tijd van de door verzoekende partij aangehaalde gebeurtenissen betoogt verzoekende partij dat zij pas geboren is in 1994 en de problemen waarvan zij het slachtoffer is geworden zich derhalve hebben afgespeeld op een voor haar erg jeugdige leeftijd.

De Raad oordeelt evenwel dat gebeurtenissen als het opzettelijk aangereden worden met een wagen en een ontvoering dermate ingrijpend zijn dat mag worden aangenomen dat deze in het geheugen zijn gegrift waardoor dienaangaande coherente en consistente verklaring kunnen worden afgelegd. Daarenboven doen de door verzoekende partij beweerde problemen zich voor vanaf 2012 tot 2015, in een periode dat zij tussen de 18 en 21 jaar oud is, meerderjarig en derhalve hoegenaamd geen *infans* meer. De "jeugdige" leeftijd van verzoekende partij kan dan ook als verschoningsgrond voor de door verwerende partij vastgestelde flagrante chronologische onjuistheden niet worden aanvaard.

Tot slot merkt de Raad op dat het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas niet enkel is gesteund op onjuistheden in de tijdsbepaling, doch eveneens op tegenstrijdigheden betreffende inhoudelijke elementen van diverse aspecten van haar relaas. Desbetreffende motiveringen van verwerende partij worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat het asielrelaas van verzoekende partij een ongeloofwaardig karakter kent.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, in het bijzonder betreffende het gegeven dat zij gezien wordt als een soennitisch burger, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij – wat eveneens één van de beweerde oorzaken van haar problemen, met name haar aanzien worden als soenniet, betreft – waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Aangaande de desbetreffend uitgebreide motivering van verwerende partij voert verzoekende partij niet het minste inhoudelijk verweer en brengt zij geen andersluidende informatie aan waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt (administratief dossier, stuk 13) niet correct of niet meer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 16 februari en 4 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT